

Tyskland till Västern

Det är inte fullt tio år sedan det nazistiska Tyskland slutgiltigt besegrades. Bland segrarna rådde enighet om att Tyskland för en lång framtid skulle ockuperas, att det skulle berövas de industriella anläggningar som kunde användas för rustningsändamål, att det aldrig skulle få militär makt. Nu har Västtyskland, som omfattar bortåt tre fjärdedelar av Tysklands befolkning, enligt överenskommelse med bland andra England, USA, Frankrike och Italien, ja, man kan lugnt säga på tillskyndan av de västallierade, antagit beslut enligt vilka landet blir suveränt samt lovar att inom en kort framtid med Västerens hjälp skapa ett betydande militärt försvar och att ingå i Atlantpakten. Samtidigt har det västtyska förbundsparlamentet gått med på ett fördrag som "europaiserar" Saarområdet, vilket i praktiken innebär att Frankrikes ekonomiska dominans inom detta område med vissa begränsningar tills vidare erkänns.

Denna märkliga omvandling är väsentligen beroende på den ryska politiken efter krigets slut. Rysslands aggressivitet, dess tydliga vilja att fortsätta expansionen utan hänsyn till bundsförvanterna under kriget och till och med på deras bekostnad har nödgat västmakterna till en politik som gjort dem till de forna fiendernas — Japans, Italiens och Tysklands — allierade. Den inringning av Ryssland om vilken inte utan fog talats är lika framkallad av rysk politik som "inringningen" av Tyskland var av Hitlers erövringar; viljan att bevara freden genom försvar och sammanhållning är i båda fallen lika obestridlig.

Den västtyska politiken, som arbetat för att vinna oberoende och att trygga landets försvar genom samgående med västmakterna, har personifierats av Adenauer, som genom sin stora valseger på hösten 1953 fick fullmakt av väljarna att gå vidare på den inslagna vägen. Det huvudsakliga motståndet har kommit från socialdemokratin. Kärnpunkten i debatten har varit frågan om hur regeringspolitiken skall påverka strävandet att vinna tysk enhet, att återvinna det av Ryssland ockuperade Östtyskland. Adenauer och hans män har i de senaste dagarnas debatter lik-

politik ger en möjlighet till återförening; i samverkan med Västern skall Västtyskland kunna förmå Ryssland till medgivanden. Socialdemokraterna har sagt motsatsen; man skall söka att få ryssarna med på återförening som ett pris för att Västtyskland håller sig neutralt. Båda tankegångarna verkar i dagens läge lika utopiska. Att Västtyskland med västmakternas hjälp skulle få Ryssland att ge vika utan krig är otroligt — och krig vill dess bättre ingen hota med. Att Ryssland skulle gå med på att uppges Östtyskland för att Västtyskland för tillfället skulle avstå från upprustning och anslutning väster ut är lika otroligt. Under söndagens diskussion erinrade Adenauer om att Molotov vid Berlinkonferensen förra våren vägrat att svara på frågan om en tysk återförening kunde köpas till priset av Europafördragets avskrivning. Ryssland vill inte ge upp Östtyskland, en av de största vinster det vann under kriget; det är beklagligt men förståeligt, ty en sådan eftergift kunde bli början till slutet för det ryska väldet.

Regeringsförslagen skulle antas av förbundsdagen, den saken var på förhand klar. De

positiva besluten fattades emellertid med överraskande höga röstsiffror. I frågorna om suveräniteten, upprustningen och inträdet i Atlantpakten hade regeringen 160–170 rösters, dvs. omkring två tredjedelars majoritet. Endast då det gällde Saarfördraget framträdde starkare motsättningar inom koalitionen, men segern hemfördes dock med 60 rösters övervikt; enligt flera spådomar skulle på denna punkt majoriteten blott bli något tiotal röster. De fria demokraternas ledare, Dehler, angrep Saarfördraget med skärpa och hade enligt fraktionsbeslut sitt parti bakom sig. Partiets främste man inom regeringen, Blücher, röstade för ratifikation och skall begära avsked på grund av sin särställning; andra demokratiska ministrar underlät att rösta.

Socialdemokraternas opposition har varit ytterligt energisk, i form av resolutioner, tal, demonstrationer och protestmöten. Det anses dock uteslutet att partiet skulle söka sabotera beslutet om upprustning genom att egga sina medlemmar till utomparlamentariskt motstånd. Flera av socialdemokratinens ledare har betonat att beslutet lojalt måste verkställas.

Efter utgången i Bonn kan med än större tillförsikt antas att det franska parlamentet fullföljer de beslut om ratifikation som redan fattats av nationalförsamlingen. Västeuropas försvar har därmed stärkts i utomordentlig grad och alltså även utsikterna att bevara freden.

Febr. 8 d. 3 k.
2 ul. 4 m.

Sida 17